

Вкрадена доля

Олександр Мінович

Женя довго шукала роботу. Розсилала в різні місця своє резюме. Проходила співбесіди. Вже бувало діставалася майже до кінця, по всіх сходинках малого і великого начальства, яке відбирало собі кадри. Однак в останню мить, хтось чи щось, ставало на заваді. Тільки нерви псували.

Хто й придумав оті багатосходинкові співбесіди. Коли людину довго й нудно кормлять надіями, а потім безжально кажуть: "ні".

Велике збиткування... Якби Женіна воля, то вона б карала за таке жорстоке поводження з людиною. За собак навіть карають, а тут за людей.

Дівчина вже й змирилася, що робота їй не світить.

Яке ж було здивування, коли відома й багата столична фірма запропонувала роботу з першого заходу. Одне тільки було незрозумілим, що потрібно було пройти огляд у гінеколога. В жодній попередній компанії такого не вимагали. І сфотографували чомусь в різних ракурсах...

Але після цього взяли. Ще й на непогану зарплату. Хоча й це було дивним, бо робота, як для сьомого класу, якби писати вмів, а платять, мовби доброму спеціалісту. Відразу й виділили великі кошти на облаштування. Правда, змусили підписати купу документів. Та хто ж гроші дає без такого?

Зняла Женя квартиру – сама була іногородня. З віддаленого маленького містечка. Стала обживатися.

У великому місті життя веселе, жаль тільки – дороге. Проте, як більш-менш платять, то чого б і не жити, коли молода.

Так вийшло, що на роботі якось ні з ким не зійшлася. Два місяці проробила, а з жодною людиною не здружилася. Всі з нею, мов з начальницею. Офіційно, сухо.

– Ну, – думала Женя, – може так воно на великих фірмах заведено. Або з нею щось не так... Треба придивлятися, а з часом може все й поміняється.

Одного разу зайшов шеф. Здається саме на Женю подивитися:

(рос.) – Эта, новенькая?

– Вона, вона, – запобігливо сказала кадровичка, яка супроводжувала шефа.

Оглянув дівчину, немов рибу на базарі. Тільки що повертатися не заставив. Обдивився таким зажерливим поглядом, аж Жені на мить недобре стало. Великий, волохатий, якийсь весь чорний, з пекучим поглядом, він вселив у дівчину страх. Якби такий перейшов десь у темному провулку, вона б не то, що спротиву не вказала, а пікнути не посміла б.

Після цих відвідин колеги по роботі стали ще сухіші з новенькою. Було відчуття, мовби їй в жертву готували.

Однак пройшло декілька днів і Женя познайомилася ближче з дівчиною Олею, яка працювала в сусідньому відділі. Помогла невдача, що спіткала колегу. В кафешці, та, не

могла розплатитися за обід – забула гаманець. А Женя прийшла на допомогу. Дала свої гроші. Так і зблизилися.

Проте на роботі Оля ніби сторонилася. От за обідами – зовсім інша справа. Балакала без упину. І все наче щось хотіла сказати, якимось важливим секретом поділитися. І мовби боролася з собою чи боялася чогось.

Врешті-решт не втерпіла, як всяка жінка, і вилила на Женіну голову таку інформацію, таку інформацію, що тій аж млосно стало.

Виявляється взяли Женю не на роботу, а ніби в гарем до шефа. І вибирали не за здібностями, а за вродою. До гінеколога посилали не просто так, а пересвідчитися, що нова "робітниця" незаймана. Тільки таких і приймають.

– Е, якщо так, то я на вашій роботі і дня не залишуся... Дякую, що сказала, Олю. А я ще й думаю, чого до мене всі на відстані тримаються?... А це ж, виходить, вони мене вже за директорську пасію вважають.

– Не спіши, не спіши... Не знаєш куди попала... Наш шеф, Руслан, ще не таких обламував. Від нього не вирвешся... Не ти перша, не ти остання... Місяць-другий погуляє з тобою, натішиться й викине... Як добре будеш вести себе – десь влаштує, а, як ні – кажуть, всяко буває... Але, точно, що нічого доброго.

– А чого там рватися? Напишу заяву і поїду собі додому.

– Не поїдеш... Не дадуть.

– Тоді в поліцію звернуся.

– І це нічого не дасть... Руслан горілку п'є та в баню ходить і з прокурорами, і з поліцейськими... Ще й не з простими... Помочі від них не буде, тільки можуть пришити що-небудь... От, кожного разу дивуюся, які ви там в своїх провінціях наївні. Немов з неба падаєте.

– Ну що такого вони можуть мені зробити?... Не вийду завтра на роботу та й усе... На фірмі ніхто навіть не знає де я живу... У такому великому місті загублюся, як у лісі. Може повезе з новою роботою.

– Знають... І вулицю, і будинок, і квартиру... Шефова охорона даремно харчі не переводить. Спочатку будуть вимагати, аби гроші повернула, які взяла взайми на облаштування... А там знаєш які проценти, яка пеня?... Довго не розплатишся... Напевно, коли підписувала, то й не глянула. Рада була подарунку... А можуть сказати, що ти вкрала щось на фірмі. От і вибирай тоді – в тюрму або до Руслана. І, знаєш, я вже жалію, що тобі сказала... Дивись, видаси мене – буде мені каюк. Могуть закопати де-небудь. Ніхто й знати не буде куди поділася.

– Не видам... Слово даю... Але так ти мене огорошила всім цим, не знаю, чи додому дійду...

Валік, на фірму, куди влаштувалася Женя, постачав джерельну воду. Вozив своїм стареньким бусом в бутлях, з рідних країв, аж з-під Маневичів. Спочатку запропонував для проби задарма. Вода всім сподобалася. Руслан навіть визнав: як її пити, менше сушить після перепою. Згодом підписали договір.

Зумів Валік знайти в Києві ще зо два десятки замовників. Так і зробив своє власне

мале діло. Цим грошей багато не заробиш, але на життя вистачало. І не потрібно на когось горбатитися. Залежиш тільки від самого себе. А води в джерелі не вибереш. Здається – на всю столицю хватить.

Хлопець, коли дізнався про бандитську славу Руслана, хотів перестати возити йому свій товар. Але прикинувши, що воно й до чого, вирішив: вода та гроші всім треба. Тому й продовжував. Раз на два тижні ганяв "Варшавкою" до Києва. Туди з повним, а назад з порожнім.

Йому, одинаку, любителю духової музики й природи, таке було дуже до вподоби. Кермуй собі лісами, слухай вальси і марші. Часом зупинявся, з'їжджав подалі від траси збирати гриби чи ягоди. Купався в річці Льва з чистою, але червонястою водою. Як втомлювався, та коли було тепло, лягав горілиць на траву і годинами дивився на небо, на хмари, на сонце, що заходило й ховалося за лісом.

Дівчини тепер не мав. Колись ходив до одної, але так вийшло, що не зійшлося в них. Вона мала його за дивака, який літає не знати де, а він її за якусь дуже вже приземлену й практичну.

В черговий понеділок Валік завіз свої бутлі і здав на складі підлеглим Руслана. Після цього пішов до офісу виписати податкові накладні. Їх видавала нова дівчинка, яку хлопець вже бачив раз чи два, але не знав навіть, як звати. Коли сів за стіл біля неї, то в очі впало, що дуже вже вона чимось заклопотана або настрахана. Писала нервуючи, не могла ніяк втрапити у строчки. Руки тремтіли.

Хотілося хлопцеві чимось їй допомогти, та не знав, як приступитися. Просидів мовчки, поки дівчина заповнювала бланки, а потім підвівся й пішов до виходу.

На вулиці зловив себе, що не може відволіктися – весь час думає про ту новеньку, яка накладні виписувала. Перейнявся за неї ніби за себе. Пробирав вже машиною рушати додому, а мислі не дають. З таким і їхати не можна, ще зіб'є когось.

Поставив автомобіль біля скверика, а сам повернувся назад. Вирішив розпитати знайомого на складі. Той спочатку говорити про дівчину не хотів, але, побачивши, що Валік дуже нею зацікавився, розповів про все.

– Бути такого не може... Хіба ж таке можливо в наші часи? – щиро здивувався Валік, коли вислухав розповідь свого знайомця.

– Ти просив – я розповів по дружбі. Але, як що... То я тебе не бачив і не чув... За ці мої балачки може мені не поздоровитися. Тут у нас хлопці в директорській охороні такі, знаєш... Чикатися не будуть.

Валік після цієї розмови довго ходив по вулиці. Не міг ніяк прийти до тями. Не знав, що його робити. Все кинути й вертатися додому не міг, совість не дозволяла. Було відчуття, ніби кошеня збираються переїхати, а він – осторонь. Проте й вмішатися не можна, проблем не відберешся.

Нічого так і не надумав, але ноги самі понесли назад в офіс.

Знову сів за той самий стіл і вголос сказав, що треба виправити в накладній помилку, а сам взяв ручку, швидко написав на листочку паперу: "Втікай зі мною!".

Підсунув листок до дівчини.

Та взяла його в руки і довго читала. Напевно, не один раз. Згодом підняла зажурені очі й подивилася на хлопця.

Це була лиш дуже коротка мить – їхній погляд. Її очі в його очах. Однак, обоє мов потонули, пірнули в глибоку, глибоку воду.

Якби хто раніше таке про Женю сказав, вона сама не повірила б. Щоб отак довіритися незнайомцю, справді, з першого погляду? Може відчула, що пройнявся щирим жалем до неї?... Може відчула справжню, давно вже небачену нею, підтримку та бажання допомогти?

Хай там, що, а через десять хвилин дівчина вискочила з офісу й прибігла до скверика, де призначив пошепки зустріч незнайомий хлопець.

Валік не дав і слова сказати. Тараторив, неначе з автомата стріляв. Чітко та швидко давав вказівки дівчині, як має далі діяти.

Женя вислухала й мовчки пішла робити, що було сказано.

В офісі заявила, буцімто дуже розболілася голова і вона сьогодні робити більше нічого не може. Змушена йти додому. На пропозицію підвезти відмовилася, сказала – хоче чистого повітря дихнути, може легше стане.

Тільки-но сіла в машину, Валік рвонув з місця, немов вже за ними гналися.

– Ти де живеш? – до дівчини.

– На Борщагівці.

– Як туди краще?

– Паралельно швидкісному трамваю. Потім на кругу треба буде звернути, то я там скажу.

– Квартиру знімаєш?

– Угу.

– Значить так... Забігаєш до себе... Швидко збираєш все, що конче треба і біжиш до мене... Записку залиш квартирній хазяйці. Напиши: захворіла й поїхала додому...

Батьки де живуть?

– За Коростенем.

– От добре... Вже повезло... Якраз по дорозі.

Не пройшло й півгодини, як вони звернули з Окружної на Коростень. Валік трохи розслабився, немов зробив все діло, однак розум підказував – воно тільки попереду. Глянув на Женьку, зловив довірливий погляд, прикрив її долоню своєю. Так і їхали мовчки майже до самого дому батьків дівчини.

Тут Валік дав нову вказівку... Потрібно зайти ненадовго та повідомити своїх, що від'їжджає в Херсон. Ніби там знайшла нову добру роботу. Скоро приїхати в гості не зможе і якийсь час з нею не буде зв'язку. Потрібно залишити в батьків свій телефон, немов забула. Сказати нехай не проводжають, бо спішиш.

Сам залишився чекати в машині, яку заздалегідь поставив так, щоб її нікому видно не було.

Знову через півгодини їхали в сторону Ковеля.

Наступного разу зупинилися під Сарнами. На туристичній стоянці з миловидною

назвою "Любонька". Звернули подальше від дороги й вийшли з машини в дубовому лісі. Під зеленою літньою кроною було затишно та вперше за день віяло безпекою, спокоєм.

Валік хазяйновито почав діставати з машини припаси, спорудив місце для відпочинку і обіду. За нервовим напруженням та клопотами, які звалилися з їх втечею, обоє про те, щоб щось з'їсти цього дня і не згадали.

А сонце вже готове була сховатися на спочинок...

Женя ковтала просту їжу заготовлену Валіком собі в дорогу з таким смаком, немовби нічого смачнішого в житті не пробувала. Вона відчувала, що їй приємно і добре в компанії вже трохи знайомого хлопця. Їй не хотілось ні про що думати, ні про що говорити. Їй просто було добре... Вона прагла, аби час зупинився... Дівчина розуміла на який ризик пішов її рятівник, як нелегко було йому на таке зважитися, які наслідки могли його чекати. І від цього переповнилася теплом-подякою до хлопця.

Валік тримався від Жені на пристойній відстані, не намагався жодним чином використати становище. В душі він, так, як і дівчина відчував, що йому з нею добре й зовсім не прагнув більшого.

Коли після відпочинку продовжили свій путь, Валік дав своїй супутниці нові настанови:

- Я зніму тобі на околиці свого містечка квартиру в знайомій жінки. Там прийдеться побути тижнів зо два самій і ніде не показуватися. Скоріш за все, Руслан буде шукати тебе й тут.

- Шо буду геть сама?... А по телефону хоч буде можна?...

- Ні... Телефонем поки що користуватися не будеш... Згодом потрібно буде купити новий, але ні з батьками, ні з друзями спілкуватися не вийде, бо легко вирахують нове твоє місцезнаходження... З часом будемо виїжджати до Києва, там купимо окрему картку і звідти можна буде дзвонити кому захочеш... Бачитися з тобою не будемо. Допоки будеш на квартирі... Я розвідаю, якщо все вляжеться, тоді переїдеш до мене, будеш помагати в роботі... Ніяких пропозицій тобі не робитиму... Знай, що ти вільна птаха... Захочеш - лети куди заманеться... Але дуже хотів би, щоб зосталася коло мене.

Наступного дня Руслан ще раз зайшов глянути на нову працівницю. Запала вона йому в око. Її чистота та невинність притягували його думки. Нетерпляче хотілося побачити обрану жертву. Почати шлях до зближення.

Коли сказали, що захворіла - перейнявся. Дав команду негайно зв'язатися з дівчиною. Оскільки Женя на зв'язок не вийшла, послав двох своїх підопічних за адресою, де вона проживала.

Яке ж було його здивування, коли дізнався, що вона кинула роботу та поїхала додому.

Відрядив негайно своїх охоронців до батьків Жені. Ще більше здивувався, як його підопічні вернулися з нічим і розповіли про недавні відвідини дівчини та про намір їхати в далекий Херсон.

Руслан запідозрив, що хтось веде з ним сміливу гру. Не вірив, що така тихенька дівчина могла так раптово все покинути й так уміло замести сліди свого зникнення.

Наказав передивитися записи в камерах на день пропажі нової робітниці. Перевірити й поговорити зі всіма відвідувачами, які в той день були в офісі.

В число підозрілих попав і Валік. Незважаючи на те, що жодна камера не зафіксувала, як хлопець спілкувався з втіачкою за межами офісу, Руслан вирішив послати до нього надійних бійців, аби дізналися чи не причетний до зникнення.

П'ять днів наглядали скрито прислані з Києва гості. Проте нічого підозрілого не виявили. Доповіли шефу: живе собі чоловік одинаком, весь поринається в роботу. З жодною дівчиною не пересікається. Та ніби, як кажуть, і не цікавиться ними. Руслан дав команду пошуків не припиняти. Залучити поліцію. Шукати Женю, мов злочинницю. Розвісити фото. Слідкувати за її батьками, слухати переговори з ними та друзями. Таке, на його думку, рано або пізно спрацює.

Валік побачив біля відділку поліції Женіне фото, серед тих кого розшукують. Настійливо порекомендував дівчині зробити дуже коротку зачіску, пофарбуватися в яскравий колір і носити завжди окуляри. Замовив їх спеціально з простими скельцями, бо зір дівчина мала добрий. Оглянувши після цього Женю залишився задоволеним:

– Гарно ми тебе замаскували. І мати не впізнала б. Здається мені, що настав час покінчити з підпільним життям.

Недільним ранком вирушили до Києва. Гуляли Хрещатиком, ходили на Володимирську гірку, Андріївський узвіз. Коли ноги втомлювалися, відпочивали за столиками вуличних кав'ярень.

В підземному переході зів'ялий чоловік в поношеній одежі грав на саксофоні. Валіку сподобався. Музика була такою доречною й проникливою, що стояли в переході хвилин зо двадцять. Романтичний настрій надовго запав обом в душу. Під цим враженням хлопець наважився обійняти свою супутницю й та не відхилилася. Дальше так і ходили – в обіймах. Валіка лоскотало її волосся... Женя почувала приємну, тиху задоволеність, торкаючись його плеча, опираючись на міцні хлопчівські руки...

– За батьками скучила?

– Є трохи... Почути б... Тривожаться напевно.

– Спробую організувати.

За якихось півгодини були коло Караваєвих дач. На радіоринку купили старий телефон – все рівно прийдеться викинути. На всяк випадок. Мало чого міг задумати Руслан. Краще підстрахуватися.

В невеличкому ресторанчику на Шулявці Женя змогла наговоритися зі своїми досхочу. Рада була, аж підскакувала. Всі новини почула, заспокоїла, що жива й здорова, пообіцяла заскочити при нагоді.

Валік замовив їжі, вина. Сиділи довго розмовляючи ні про що. Будь-який рух, слово, усмішка викликали взаємність. Хотілося звідси нікуди не йти. Добре – столик був коло вікна. А то б і не помітили старих знайомих – переслідувачів. Ті якраз виходили з припаркованої під вікном машини. Все-таки засікли, дзвінок до Женіних батьків – напевно, прослуховували їхній телефон, а затим уже й на ресторан вийшли. А може випадково заїхали. Хто ж його визнає?

На якусь мить хлопець і дівчина, немов закам'яніли від несподіванки. Страх скував ноги й руки.

Першим оговтався Валік. Підбіг до офіціанта й всунув тому в руки якусь купюру. З його допомогою шмигнули запасним виходом з ресторану. Далі – чимдуж провулками.

Зупинилися аж біля станції метро. Здалося безпечно – людей багато. Відсапувалися, гамували переляк, чекали щоб час пройшов.

Додому їхали вже затемна. Женя швидко заснула пригорнувшись до супутника. Пригода її втомила, але ще більше поєднала з дорогою тепер людиною, під крилом якої віяло безпекою, неначе пташці в гнізді.

Проїжджали Академмістечко. Рух надовго зупинився – ремонт дороги. Зазвичай Валік нервував в таких обставинах – не міг дождатися коли можна набрати швидкість, а тепер зовсім не спішив. Хотів якомога довше зберегти Женін сон, відчувати поряд її тепло.

Невдовзі хлопець заїхав підвечір за дівчиною – повіз до річки, в свої улюблені місця на Тетереві.

Тут, на звивистому повороті річки, під двома столітніми розлогими дубами вони поставили намет і прожили разом, в усамітненні, цілий тиждень.

Валік ловив рибу, носив воду, дрова, підтримував багаття. Женя прикрашала польовими квітами їхню тимчасову оселю, варила в старому закіптюженому казані юшку й узвар з чебрецю та липи.

Вони купалися разом в прохолодній річковій воді, годинами розімліло лежали на сонці, ходили в ліс за грибами, сиділи біля вогню під зоряним небом, слухали, як прокидаються вранці перші птахи, сміючись та ойкаючи, мочили в росі ноги.

В їх не було ні телевізора, ні радіо, ні телефонів. Мобільний зв'язок пропадав ще за декілька кілометрів від місця, де зупинилися. Вони не потребували цих атрибутів цивілізації, тому, що були заповнені одне одним до краю. Так, що ніякого більше задоволення не хотілося.

Хлопець і дівчина засипали й просиналися в обіймах, не розлучалися ні на мить. Коли він ловив рибу вона сиділа тісно притулившись до нього. Коли Женя пробувала робити щось своє, він тримав її за руку та не давав робити.

Не зчулися, як поріднилися – стали одним тілом. Її не відштовхував запах риби, яким пропахли його футболка й штани, хоча раніше вона терпіти такого запаху не могла. Вона прала його просякнутий потом одяг, а він без всякої відрази цілував її закіптюжені від багаття руки.

У цьому мальовничому місці, Валік з Женею провели свій медовий тиждень.

Якби піднятися над ними вгору й глянути зверху, то можна було б відчуті: між клубками диму здіймається в небо відбите від них саме щастя.

На цьому місці залишимо нашу пару, яка, здається, вкрала свою долю. Нехай їм там буде добре! Бо життя ще не раз може послати нові випробування, поставити нові перешкоди.

Кажуть, що є така теорія, за якою ми, прості смертні, можемо посилати в Космос

інформацію і наші посилення з віртуальних стають матеріалізованими. Якщо ми посилаємо добро, то воно чіпляється за такі ж самі сили, накопичується й повертається до нас у вигляді нового добра. Якщо ж пошлемо любов – вона й повернеться.

Ми тільки одними своїми намірами та бажаннями можемо формувати свій або чийсь життєвий шлях.

Подумаймо зараз про наших героїв! Пошлімо їм гарні побажання!